ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. P. P.**, zast. Mgr. Ing. Janem Klikem, advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2020, č. j. 30 A 2/2019 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2018, č. j. MV-2947- 4/SO-2017, ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání; platnost povolení nebyla dle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona prodloužena, neboť stěžovatel neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu na území; žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání byla zamítnuta a platnost povolení nebyla dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou téhož zákona prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu stěžovatele na území (výkon nelegální závislé činnosti).

[2] Stěžovateli bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 9. 9. 2015 do 8. 9. 2017; dne 22. 8. 2017

podal stěžovatel žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu. Dle zjištění správního orgánu, resp. výpovědi samotného stěžovatele, pracoval v měsících srpen, září a říjen 2016 ve firmě Hisense Czech s. r. o, kde montoval součástky do televizí, v měsících leden, únor, duben, květen, červen, červenec, srpen a září 2017 pracoval v továrně Gemtek na základě smlouvy o dílo; po uvedenou dobu tedy stěžovatel neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu. Správní orgán posoudil výkon činnosti stěžovatele rovněž jako nelegální práci. Správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatel jednak neplní účel pobytu (podnikání – OSVČ), jednak vykonává nelegální práci (závislou činnost); shledal tak naplnění důvodů pro neprodloužení pobytového oprávnění dle § 44 odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) a § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[3] Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí poukázala na to, že vycházela především z výpovědi samotného stěžovatele, kterou učinil do protokolu; konstatovala, že účelem pobytu zcela jistě není myšleno pouhé zapsání do příslušného rejstříku, aniž by stěžovatel fakticky podnikatelskou činnost na území České republiky vykonával, neboť tak by docházelo k obcházení smyslu zákona. Stěžovatel splnil pouze formální podmínku, což doložil zápisem v živnostenském rejstříku (platným do 12. 12. 2017), fakticky však podnikatelskou činnost nevykonával. Žalovaná poukázala na to, že stěžovatel nerozhodoval o činnosti, kterou vykonával pro společnosti, jeho pracovní náplň spočívala pouze v montáži elektronických zařízení, úkoly mu zadávala třetí osoba, pracovní doba mu byla pevně stanovena, odměna mu byla vyplácena podle počtu zpracovaných kusů, příchod a odchod z pracoviště byl monitorován otiskem prstu; nepřítomnost v práci byl povinen hlásit předem; stěžovatel nevystavoval žádné faktury, nevedl evidenci zpracovaných kusů. Nadto stěžovatel nedisponoval ani povolením k zaměstnání od úřadu práce. V průběhu řízení stěžovatel uvedl, že nevykonával jinou výdělečnou činnost. Žalovaná dospěla k závěru, že stěžovatel činnost na základě předložených smluv o dílo nevykonával, tyto smlouvy pouze zastíraly skutečně prováděnou závislou činnost, což lze dovodit z předmětu smluv: *„montážní a kompletační práce, které budou upřesněny ústní dohodou.“*

[4] Žalovaná se zabývala rovněž dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, přičemž zjistila, že žádný rodinný příslušník stěžovatele nemá na území České republiky povolen pobyt. Stěžovatel sám uvedl, že je ženatý, bezdětný a manželka žije ve Vietnamu; nejsou mu známy žádné překážky vycestování a domovský stát pravidelně navštěvuje.

[5] **V žalobě** stěžovatel namítal, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav; správní orán vycházel pouze z protokolu o výslechu stěžovatele ze dne 20. 9. 2017, tj. z jediného důkazu. Žalovaná sice v odůvodnění uvádí, že byl vyzván prvoinstančním orgánem, aby v souladu s § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců prokázal provozování živnosti nebo jiné podnikatelské činnosti, pokud měl o tomto pochybnosti, příp. k prokázání závažných důvodů, proč nemohl účel pobytu plnit, avšak takovou výzvu stěžovatel nedostal, pouze předvolání k výslechu před prvoinstančním orgánem. Dále namítal, že pokud se jedná o hodnocení jeho výpovědi, tak také uvedl, že od září 2015 do července 2016 podnikal v oblasti maloprodeje (uvedl, že *„prodával drobné zboží okolo Plzně“*) a dále pak v měsících listopad 2016 a březen 2017, tj. z hlediska doby 2 let povoleného pobytu tuto

maloobchodní činnost vykonával minimálně 1 rok. Ovšem správní orgán se nijak dále nedotazoval, zda tuto maloobchodní činnost nevykonával i souběžně se svojí prací pro společnost BONTU Invest s.r.o. (zpracování zakázek) v uvedených obdobích, kdy měl pracovat v areálu spol. GEMTEK (např. o víkendech či svátcích, či zda měl zaměstnance, kteří pro něho pracovali a jezdili prodávat, či toto vykonávala z jeho pověření jiná osoba, příbuzní atd.). Tudíž doba, po kterou zpracovával zakázky pro výše uvedenou společnost, nepřesáhla polovinu doby, na kterou měl uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání. Nedostatečnost zjištěného skutkového stavu spatřuje též v tom, že správní orgán nevyhodnotil věc i na základě dalších důkazů, které se nabízely, např. výslechem osoby zástupce spol. BONTU Invest s.r.o.; jednalo se o osobu vietnamské národnosti, ovšem správní orgán již nezjišťoval nic k její identifikaci, aby ji bylo možno vyslechnout. Tato osoba měla údajně stěžovateli přidělovat zakázky, tyto kontrolovat při převzetí a podle jejich počtu vystavit fakturu. Stejně tak bylo na místě zajistit vyjádření osoby, kterou označil jménem S., se kterou měl uzavřít smlouvu o dílo. Dále namítal, že správní orgán zcela odhlíží od skutečnosti, že v minulosti žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podával opakovaně; společnost BONTU Invest s.r.o. mu nikdy nezprostředkovala žádné zaměstnání, způsob podnikání i v minulosti byl obdobný, přičemž v předchozích řízeních o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vedených týmž správním orgánem stěžovateli bylo vždy vyhověno a povolení k pobytu mu bylo prodlouženo, za skutkového stavu, který byl téměř totožný se skutkovým stavem, který prokazoval i při podání poslední žádosti. Jeho legitimním očekáváním (v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu) tedy bylo, že bude vyhověno i podané žádosti, neboť celková situace se nijak nezměnila, a to ani po stránce faktické, ani nedošlo k zásadní změně právních předpisů; nikdy nebyl upozorněn, že by se mělo jednat o činnost protiprávní, řádně podával daňová přiznání a odváděl všechny povinné platby, nemá žádné dluhy vůči ČR. I tyto skutečnosti ho podporovaly v jeho legitimním očekávání, že žádosti bude vyhověno. Namítl, že vzhledem k závažnosti účinků rozhodnutí do soukromého a rodinného života a z hlediska vstřícnosti a dobré správy nic nebránilo správnímu orgánu v případě, že došel k závěru o existenci překážky pro vyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, aby ho upozornil, v čem spatřuje závadu pro případné rozhodování o dalším prodloužení pobytu, a eventuálně řízení přerušit až do napravení závadného stavu. Namítl také, že správní orgán též zpochybňuje, že by činnost vykonával na vlastní odpovědnost bez přesvědčivého zdůvodnění. Odkázal na protokol o výslechu, v němž uvedl, že vykonává zakázku, kterou mu zadává zástupce spol. BONTU Invest s.r.o., osoba pověřená odběratelem, a jemu ji též po zhotovení předával proti potvrzení o převzetí. Stěžovatel byl odpovědný za včasné a řádné zpracování přijaté specifické zakázky – výkon dílčí operace, kterou na základě uzavřené smlouvy o dílo zpracoval a poté předal, odměnu za dílo stanovil podle počtu splněných zakázek, odměna je stanovena jednoznačně – za zpracování zakázky; nebyl odměňován např. hodinovou mzdou atd. Skutečnost, že zpracovával zakázky pro jednoho stálého odběratele, nevylučuje platně uzavřenou smlouvu o dílo a její postupné či průběžné plnění. Dále namítl, že správní orgán je sice oprávněn učinit si úsudek o charakteru vykonávané činnosti (tj. konkrétně, zdali se jedná o podnikání či nikoliv), avšak není oprávněn vyslovit závěr, že se jedná o výkon nelegální práce, protože tímto konstatováním sám jednání kvalifikuje jako jednání zakládající skutkovou podstatu přestupku na úseku zaměstnanosti a zároveň, kdo za jeho spáchání odpovídá a zjevně tím překračuje oprávnění svěřená mu v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Namítl závěrem neodůvodněnost závěru ohledně

dopadů do soukromého a rodinného života; touto otázkou se správní orgány zabývaly pouze povrchně a v nedostatečném rozsahu; vycházely pouze z podkladů obsažených ve spisu a ze šetření v informačním systému cizinců, aniž by zjišťovaly aktuální stav.

[6] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Konstatoval, že správní orgány postupovaly při zjišťování skutkového stavu zcela v souladu s § 3 správního řádu, pokud vycházely především z výpovědi samotného stěžovatele; výpověď skýtá dostatečnou oporu jejich závěrům. Pokud měl stěžovatel za to, že zjištěný skutkový stav neodpovídá skutečnosti, bylo na něm, aby předestřel věrohodnou skutkovou verzi reality, ze které by vyplýval jiný skutkový děj, a současně, aby k jejímu prokázání navrhl důkazy; nové důkazy nenabídl, doplnění protokolu nežádal. Ze správního spisu žalované krajský soud konstatoval, že stěžovatel byl před provedením výslechu vyzván k předložení dokladů prokazujících provozování živnosti nebo výkon jiné podnikatelské činnosti na území České republiky za rok 2016 a 2017, k čemuž mu byla stanovena lhůta patnácti dnů od doručení výzvy ze dne 1. 9. 2017, č. j. OAM-24715-8/DP-2017; zásilku s výzvou převzal dne 5. 9. 2017; předložil listiny dokumentující vztahy se společností BONTU Invest s.r.o., tj. smlouvy a faktury, a další účetní a daňové doklady; s ohledem na skutečnost, že všechny faktury v průběhu jednoho roku vystavil vždy stejné společnosti, pojal správní orgán důvodnou pochybnost o plnění účelu dlouhodobého pobytu a přikročil k výslechu stěžovatele. Krajský soud nepřisvědčil námitce stran porušení legitimního očekávání, neboť prostý fakt, že k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v minulosti došlo, nebyl objektivně způsobilý vyvolat v něm dojem, že jím vykonávaná činnost je podnikáním, a nikoli závislou činností; správní orgány ani nebyly povinny jej na nesprávnost jeho právního názoru upozorňovat, neboť o jeho nesprávném názoru nemohly vědět. Stran osobních a rodinných poměrů krajský soud uvedl, že je především úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 84/2016 – 39 nebo č. j. 6 Azs 302/2017 – 27). Jestliže stěžovatel ministerstvu neposkytl veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nelze tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům. Krajský soud podotkl, že dokonce ani v žalobě neoznačil stěžovatel žádnou konkrétní okolnost, ke které měly správní orgány přihlížet. Krajský soud dospěl k závěru, že za situace, kdy stěžovatel nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, nedošlo k přetrhání jeho vazeb na zemi původu, nevytvořil si na území České republiky ani jiné zásadní vazby, nelze dospět k závěru o nepřiměřenosti správních rozhodnutí; jeho situace se nijak nevymyká obdobným situacím jiných cizinců.

[7] **V kasační stížnosti** stěžovatel odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Tvrdí, shodně jako v žalobě, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, správní orgány vycházely pouze z jeho výpovědi, výslech byl veden jednostranně, účelově a nedostatečně; byly zohledněny a hodnoceny pouze jeho aktivity ve vztahu ke společnosti Hisense, s. r. o. a poté BONTU Invest, s. r. o. a jiné aktivity nebyly zjišťovány ani hodnoceny; přitom ve výpovědi stěžovatel rovněž uvedl, že od září 2015 do července 2016 a poté od listopadu 2016 do března 2017 prodával drobné zboží v okolí Plzně (stánkový prodej), minimálně 1 rok tedy vykonával podnikatelskou činnost (maloprodej). Správní orgán se nedotazoval a nezjišťoval, zda např. nevykonává stěžovatel tuto činnost souběžně

s prací pro společnost GEMTEK. Stěžovatel dále podrobně popisuje způsob své činnosti, namítá, že nebyla sledována jeho docházka (otisk prstu sloužil pouze jako bezpečnostní vstup), rozporuje pracovní dobu, tvrdí, že byl placen od zhotoveného dílu, nikoli hodinovou sazbou a uvádí další argumenty, pro které má za to, že se v jeho případě nejednalo o závislou činnost, ale o práci vykonávanou na základě smlouvy o dílo; uvedl, že měl v areálu firmy pronajaty prostory a některé nářadí.

[8] Stěžovatel tvrdí, že závěr krajského soudu, že jím vykonávaná činnost, byť formálně byla vykazována jako podnikání (viz daňová přiznání), je závislou činností, je nepřesvědčivý a neodůvodněný; správní orgán dle stěžovatele není ani oprávněn hodnotit kvalitu podnikatelské činnosti. Stěžovatel svoji činnost vždy považoval za výkon podnikatelské činnosti, neboť všechny znaky podnikání naplňovala. Stěžovatel shodně jako v žalobě namítá, že rovněž závěr žalované, že se jednalo o nelegální práci, je neopodstatněný, že správní orgán si nemůže takový úsudek učinit, že v minulosti nebyly tyto vady konstatovány, nelegální práci nekonstatovaly ani kontroly provedené u společnosti BONTU Invest, s. r. o.; poukázal rovněž opětovně na fakt, že takto vykonává svoji podnikatelskou činnost většina cizinců a že o správnosti postupu byl (jakož i ostatní) subjekty, pro které práci vykonával, ujištěn, resp. nebyl upozorněn na to, že se o výkon podnikatelské činnosti nejedná. Poukázal na odlišnou praxi jednotlivých regionálních pracovišť OAMP MV. Namítl dále, že žalovaná, potažmo krajský soud zcela nedostatečně vyhodnotily případ stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel vždy uváděl ve svých výpovědích, že Česká republika je jeho druhým domovem, ve Vietnamu nemá žádné vazby, žádné bydlení, zaměstnání či jiný zdroj obživy, nemá tam majetek, jeho rodiče ve Vietnamu již zemřeli; je bezdětný, má jen bratra, který má v České republice povolen trvalý pobyt; v České republice podniká více než 10 let, nemá zde žádné dluhy, řádně platí daně. Tyto okolnosti správní orgány vůbec nehodnotily.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla zamítnutí kasační stížnosti, poukázala na to, že kasační námitky jsou shodné s námitkami žalobními, s nimiž se již dostatečně vypořádal krajský soud. K námitce stěžovatele, že nebyly zjišťovány jiné možné souběžné aktivity, odkázala na str. 4 protokolu, kde stěžovatel na výslovný dotaz, zda kromě práce pro společnost BONTU Invest vykonával výdělečnou činnost, zřetelně odpověděl, že nikoli, že jinou činnost nevykonává. Rozsudek krajského soudu, jakož i své rozhodnutí považuje za správné a v dalším odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

[10] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského sodu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel uplatnil, zkoumal přitom, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud správní soud především musí konstatovat, že kasační stížnost stěžovatele je na samé hranici její přípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel v ní opakovaně nesouhlasí se závěry žalovaného, které aproboval krajský soud, s jehož názory opět vyslovuje nesouhlas. Kasační stížnost je mimořádným je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Jak uvedl Nejvyšší

správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, *„aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu).*“ Důvody kasační stížnosti se vztahují nikoli k napadenému správnímu rozhodnutí, ale k rozhodnutí soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší vyvíjet vlastní aktivitu směrem ke zjištění, které ze žalobních námitek by mohly rovněž obstát jako důvody následné kasační stížnosti.

[13] Stěžovatel opakovaně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, přičemž k posouzení přezkoumatelnosti je Nejvyšší správní soud povolán ex offo, musí vycházet především ze skutkových zjištění, která mají oporu v provedeném řízení a ve spise. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda z tohoto hlediska rozhodnutí krajského soudu obstojí.

[14] Stěžovatel podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání; bylo tedy třeba posoudit, zda není dána zákonná překážka, která by ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců vyklučovala možnost vyhovění žádosti. Jednou z možných překážek je neplnění účelu již povoleného pobytu [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Správní orgány byly tudíž oprávněny, resp. povinny posuzovat, zda stěžovatel skutečně naplňuje účel stávajícího pobytového oprávnění (podnikatelská činnost – OSVČ).

[15] Ze správního spisu vyplývá, že ministerstvo stěžovatele vyzvalo k předložení dokladů prokazujících provozování živnosti nebo výkon jiné podnikatelské činnosti na území České republiky za rok 2016 a 2017, k čemuž mu stanovilo lhůtu patnácti dnů od doručení výzvy ze dne 1. 9. 2017, č. j. OAM-24715-8/DP-2017. Zásilku s výzvou převzal dne 5. 9. 2017, předložil listiny dokumentující vztahy se společností BONTU Invest s.r.o., tj. smlouvy, faktury a další účetní a daňové doklady. Vzhledem k tomu, všechny faktury v průběhu jednoho roku byly vystaveny vždy stejné společnosti, pojalo ministerstvo důvodnou pochybnost o plnění účelu dlouhodobého pobytu. Na základě posouzení předložených dokladů (tyto doklady formálně vystavila společnost, pro kterou žalobce práci vykonával), přistoupilo ministerstvo k výslechu stěžovatele; obsah jednání byl zachycen do protokolu, který je součástí spisu.

[16] Výslech účastníka řízení představuje v souladu s § 169j zákona o pobytu cizinců přípustný důkaz (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 78/2018 – 46, a ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 – 25). Dospěje-li správní orgán k závěru, že informace, které se dozvěděl při výslechu účastníka řízení, dostačují pro zamítnutí žádosti, nejedná se bez dalšího o vadný postup. Výslech účastníka řízení tudíž může být, v závislosti na dalších okolnostech případu, dostačujícím podkladem pro rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 1 Azs 72/2020 – 38).

[17] Řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Správním orgánům nelze klást k tíži, že při rozhodování vycházely právě z tvrzení, která stěžovatel uvedl při výslechu; není přitom

pravdou, že by stěžovatel nebyl dotazován na případnou jinou souběžnou činnost (viz str. 4 protokolu), naopak je pravdou, že stěžovatel uvedl, že žádnou jinou činnost nevykonává. Pokud se stěžovatel domníval, že výslech byl veden účelovým a předpojatým způsobem, mohl uplatnit námitky proti obsahu protokolu o výslechu nebo vznést návrh na jeho doplnění, to neučinil. Stěžovatel byl za účasti tlumočníka před provedením výslechu řádně poučen o svých právech a po provedení výslechu seznámen s obsahem protokolu; svůj souhlas s jeho obsahem stvrdil podpisem.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a dostatečně a přezkoumatelným způsobem žalobní námitku v tomto směru vypořádal rovněž krajský soud. Závěr o tom, že stěžovatel nevykonává samostatnou podnikatelskou činnost, a neplní tedy účel povoleného pobytového oprávnění, učinily správní orgány jak na základě posouzení jím předložených dokladů, tak na základě jeho vlastní výpovědi. V tomto směru neshledal Nejvyšší správní soud v rozhodnutí žalovaného, resp. krajského soudu žádné pochybení. Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit námitce stěžovatele, že si nemohl být vědom a ani není schopen posoudit, že by jeho výdělečná činnost mohla být hodnocena způsobem, jak ji hodnotí správní orgán. Stěžovatel, s ohledem na to, jak vyplynulo z pohovoru, v České republice podnikal již od r. 2008 jako OSVČ (stánkový prodej), zcela jistě rozeznal zásadně odlišný způsob podnikání – stánkový prodej drobného zboží a práci ve společnosti. Zprvu účel pobytu plnil, tento účel je však povinen plnit po celou dobu pobytu. Tvrdí - li tedy, že více než 1 rok podnikal, nemění to nic na tom, že v rozhodném období taktéž vykonával činnost, která znaky samostatné výdělečné činnosti (podnikání OSVČ) zjevně nenaplňovala.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační námitky stěžovatel směřuje nikoli k napadenému rozsudku, ale k postupu ministerstva ve správním řízení; tyto byly dostatečně vypořádány jak žalovanou, tak krajským soudem, stěžovatel pouze opakovaně nesouhlasí s posouzením věci; netvrdí, v čem krajský soud pochybil z hlediska skutkových zjištění či právního posouzení, když závěry správních orgánů aproboval. Tyto námitky (zjištění skutkového stavu, kompetence správních orgánů posoudit povahu práce, faktický výkon pracovní činnosti – montáže součástek, legitimní očekávání) jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, proto se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[20] Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[21] Krajský soud v otázce posouzení dopadů do osobního života stěžovatele konstatoval, zcela na místě, že je úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu. Jestliže stěžovatel ministerstvu neposkytl relevantní informace potřebné k

posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nelze tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům. Nutno dodat, že stěžovatel, jakkoli nyní v kasační stížnosti uvádí celou řadu skutečností, které by z pohledu § 174a zákona o pobytu cizinců mohly být relevantní, žádnou z nich v předchozím řízení před správním orgánem (ani v řízení před soudem) neuvedl. Ve správním řízení při pohovoru uvedl, že je bezdětný, ženatý a manželka žije ve Vietnamu, nejsou mu známy žádné překážky vycestování a domovský stát navštěvuje. Nelze pominout, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti jsou zásadně odlišná, zejm. co se týče jeho možného zázemí ve Vietnamu. Nejvyšší správní soud uzavírá, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní okolnost, ke které měly správní orgány přihlížet, jsou závěry žalované, potažmo krajského soudu, co se týče možné aplikace § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, správné.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 in *fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost, nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** oprané prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu